

TÍZ ÉV.

AKIK gyerekek voltak, mikor a Napkelet először besütött a magyar szellemi életbe, ma férfiak és asszonyok, akik akkor a delelőn haladtak, azok ma az alkony lassú lankáját járják.

És a gyerekek, akik nem emlékeztek a forradalmakra, ma emlékeznek s a körülünk lángban hánytorgó földgolyón szellemi forradalmak sutorognak fel bennük, míg az előttük járó nemzedék sokszor becsukja a süvítő eszmeáramlásokkal szemben az ajtót és az ablakot.

Talán soha sem volt nagyobb feladata folyóiratnak, mint napjainkban, mikor idegenszerű megnevértések és döbentő távolságok támadnak az egyidőben élő nemzedékek között, noha az Ember az egész földön egyet akar és egyet keres: a maga Jövőjének a megváltását.

Hídnak lenni nemzedékek és letépett tájak között, mesélőnek lenni az omlások zajában, ébrentartónak a csüggedésben, hajnalvárónak az éjszakában: ez volt az elmúlt évtizedben a mi feladatunk.

A Napkelet indulásának útirányát nem változtatták meg sem szellemi akadályok, sem feltornyosuló gazdasági válságok. A Napkelet nem hátrált, nem értékelte át önmagát és nem alkudott el semmit abból, amit ígért. Megmaradt tisztán, erősen, egyenesen a keleti nap-sütésben, a szent magyar földbe gyökerezőn és összefogta eszmei és érzelmi egységbe azt, ami politikailag egyidőre szétszakadt.

A Napkeletnek mindig az volt a törekvése, hogy többet adjon, mint amit hirdetett.

Hűséggel fizettek olvasóink. Fogadják hűségükért köszönetünket!

A jövőre nézve pedig:

Az ember, ha soká akar élni, akkor egyik legnehezebb feladata, hogy szépen, bölcsen, jellemesen öregedjék meg; a folyóiratoknak, ha élni akarnak, feladatuk, hogy szépen, bölcsen, jellemesen megfiatalodjanak.

Ez legyen a Napkelet új évtizedének a programja.

Tomás Pál